

RICK RIORDAN

BOHOVIA OLYMPU

ZNAMENIE ATÉNY

FRAGMENT

PERCY
JACKSON

Bohovia Olympu Znamenie Atény

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohovia Olympu – Znamenie Atény – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOHOVIA OLYMPU

ZNAMENIE ATÉNY

3

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *The Heroes of Olympus 3 – The Mark of Athena*

Copyright © Rick Riordan, 2012

Cover illustration by Steve Stone

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.

Translation © Zora Sadloňová, 2014

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3052-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3233-8 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3234-5 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3232-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

POĎAKOVANIE

*Veľká vďaka Seanovi Hemingwayovi, kurátorovi
gréckych a rímskych pamiatok z Metropolitného múzea
umenia v New Yorku, za to, že mi pomohol sledovať
znamenie Atény až k jeho zdroju.*

*Venujem Speedymu.
Tulákov a pútnikov nám často zosielajú bohovia.*

ANNABETH

Kým sa Annabeth nestretla s tou výbušnou sochou, myslela si, že je pripravená na všetko. Poprechádzala sa po palube vojnovej lode a niekoľko ráz skontrolovala balisty, aby si overila, či sú zabezpečené. Presvedčila sa, že na stožiarí veje biela zástava, znamenie *Prichádzame v mieri*. Prebrala so zvyškom posádky plán, náhradný plán aj náhradný plán náhradného plánu.

A najmä sa striasla ich bojachtivého strážcu – trénera Gleesona Hedgea – a prehovorila ho, aby si dopoludnia oddýchol vo svojej kajute a pozrel si reprízu zostrihu šampionátu bojových umení. Posledné, čo by potrebovali, keď vtrhnú s čarovnou gréckou trirémou do potenciálne nepriateľského rímskeho tábora, bol satyr v stredných rokoch oblečený v teplákoch, ktorý sa oháňa palicou a vykrikuje: „Smrt!“

Zdalo sa, že je všetko v poriadku. Dokonca aj to záhadné mrazenie, ktoré cítila po vyplávaní, zmizlo. Aspoň nateraz.

Vojnová loď klesala cez oblaky a Annabeth si lámala hlavu nad tým, čo všetko sa môže stať. Čo ak to nebol dobrý nápad?

Čo ak Rimania nečakane spanikária a zaútočia na nich, len čo ich uvidia?

Ich loď *Argo II* veru nepôsobila najpriateľskejšie. Mala šesťdesiat metrov, trup obitý bronzovými plátmi lemovali po celej dĺžke kuše, vpredu bola vytvarovaná do podoby kovového dračka chrliaceho oheň a uprostred boli dve otáčavé balisty, ktoré mohli vystreľovať také výbušné šípy, že by prerazili betón... Jednoducho, nevyzerali, že by sa vybrali na piknik so susedmi.

Annabeth sa pokúšala Rimanov dopredu upozorniť. Požiadala Lea, aby poslal jeden zo svojich zvláštnych vynálezov – holografický zvitok –, a oznámil tak kamarátom v Tábore Jupiter ich príchod. Dúfala, že tú správu dostali. Leo chcel pôvodne namaľovať na spodok trupu lode odkaz – obrovský nápis ČAUKO so smajlíkom –, no Annabeth to zavrhla. Netušila, či majú Rimania vôbec zmysel pre humor.

Teraz už bolo neskoro vycúvať.

Oblaky okolo lode sa roztvorili a odhalili zlatozelený koberec pohoria Oakland Hills. Annabeth schytila jeden z bronzových štítov poukladaných okolo zábradlia na pravoboku. Jej traja kamaráti, členovia posádky, zaujali svoje miesta.

Leo na korme lode vyvádzal ako šialenec, kontroloval meradlá a zápasil s páčkami. Väčšina kormidelníkov by sa uspokojila s volantom alebo kormidlom. No Leo si tam navyše nainštaloval klávesnicu, kontrolky z tryskáča Learjet, hudobnú aplikáciu pre iPhone a snímače pohybu z hernej konzoly Nintendo Wii. Dokázal loď obrátiť priškrtením klapky, páliť so zbraňou spustením hudobného albumu alebo zdvíhať plachty bleskurýchlym stisnutím tlačidiel Wii. Leo bol hyperaktívny aj na pomery polobohov.

Piper pobehovala sem a tam medzi hlavným sťažňom a balistou a nacvičovala si, čo povie.

„Zložte zbrane,“ šomrala si popod nos. „Chceme sa iba pohovárať.“

Jej čaroslová boli také silné, že zasiahli aj Annabeth. Odrazu mala sto chutí odhodiť dýku a pekne od srdca sa družne porozprávať.

Na dieťa Afrodity sa Piper priveľmi usilovala potlačiť svoju krásu. Dnes si obliekla otrhané rifle, zošliapané tenisky a biele tričko s ružovou mačičkou *Hello Kitty*. (Možno to bol vtip, ale pri Piper si Annabeth nikdy nebola istá.) Do strapatých vlasov si na jednej strane vpletla orlie pierko. A potom tam bol Jason, chalan, s ktorým chodila. Stál na prove lode, na vyvýšenej plošine s kušou, aby ho Rimania dobre videli. Päť na rukoväti zlatého meča zatínal tak, až mu obeleli hánky. Na človeka, ktorý zo seba dobrovoľne robí cieľ, vyzeral dosť pokojne. Na rifle a oranžové tričko Tábora polokrvných si natiahol tógu a fialový plášť – symboly svojho starého postavenia prétora. So svetlými, od vetra rozstrapatenými vlasmi a ľadovomodrými očami bol drsne krásny a sebaistý – pravý syn Jupitera.

Vyrástol v Tábore Jupiter, a keď Rimania uvidia jeho tvár, hádam si to rozmyslia a ich loď nezostrelia.

Annabeth sa to pokúšala tajiť, no aj tak tomu chalanovi celkom neverila. Správal sa až príliš dokonale – vždy podľa pravidiel, vždy čestne. Dokonca aj *vyzeral* priveľmi dokonale. Kdesi v podvedomí ju mákala neodbytná myšlienka: čo ak je to nejaký podvod a on nás zradí? Čo ak priplávame do Tábora Jupiter a Jason spustí: *Ahojte, Rimania! Pozrite na týchto zajatcov a na tú super loď, čo som vám priviezol!*

Annabeth neverila, že by to urobil. No aj tak sa naňho nedokázala pozrieť bez horkej pachuti v ústach. Patril do Hérinho vynúteného „výmenného programu“, ktorý mal navzájom zoznámiť dva tábory. Jej najvyššia Odpornosť, vládkyňa Olympu, presvedčila ostatných bohov, že dve skupiny detí – rímske aj grécke – musia spojiť sily a zachrániť svet pred zlou bohyňou Gaiou, ktorá sa zrodila zo zeme, a pred jej strašnými deťmi Gigantmi.

Héra bez varovania zobrala Percyho Jacksona, Annabethinho chlapca, vymazala mu pamäť a poslala ho do rímskeho tábora. Gréci zaňho dostali Jasona. Ten, samozrejme, za nič nemohol, ale zakaždým keď sa Annabeth naňho pozrela, spomenula si, ako veľmi jej chýba Percy. Percy... ktorý je práve teraz niekde pod nimi.

Pre všetkých bohov. Zmocnila sa jej panika. Prinútila sa ju potlačiť. Nemohla pripustiť, aby jej podľahla. *Som dcéra Atény,* vravela si. *Musím sa držať plánu a nesmiem dovoliť, aby ma niečo rozptyľovalo.*

Pocítila to znovu – známe zamrazenie, akoby sa k nej zozadu prikradol šialený snehuliak a dýchol jej na krk. Obrátila sa, ale nikto tam nebol.

To budú nervy. Ani vo svete bohov a oblúd Annabeth neverila, že by ich novú vojnovú loď mohlo niečo napadnúť. *Argo II* bola dobre chránená. Začarované štíty z božského bronzu okolo zábradlia boli obludovzdorné. A okrem toho mali na palube satyra – trénera Hedgea – ten by všetkých votrelcov vyňuchal.

Annabeth by rada poprosila o radu matku, no teraz to nešlo. Po tom hroznom stretnutí s ňou minulý mesiac, keď dostala najhorší darček v živote...

Zamrazilo ju ešte viac. Mala pocit, akoby vo vetre začula slabý chichotavý hlások. Všetky svaly v tele sa jej napli. Niečo sa strašne pobabre.

Skoro prikázala Leovi, aby loď obrátil. No potom sa v údolí pod nimi rozozvučali lesné rohy. Rimania ich zbadali.

Annabeth si myslela, že vie, čo môže čakať. Jason jej Tábor Jupiter podrobne opísal. Napriek tomu skoro neverila vlastným očiam. Údolie obkolesené kopcami bolo prinajmenšom dva razy väčšie ako Tábor polokrvných. Na jednej strane sa vinula riečka, stáčala sa k stredu ako veľké G a ústila do iskrivobelasého jazera.

Priamo pod loďou sa v slnečnom jase ligotal Nový Rím, zasadený na brehu jazera. Poznala orientačné body, o ktorých jej povedal Jason – hipodrom, koloseum, chrámy a parky, obytnú časť Sedem pahorkov s kľukatými uličkami, pestrými vilami a kvitnúcimi záhradami.

Videla stopy po nedávnej bitke Rimanov s armádou oblúd. Budova, ktorú odhadovala na senát, mala rozbitú kupolu. Z niektorých fontán a sôch zostali trosky.

Zo senátu prúdili desiatky ľudí v tógach, aby lepšie videli na *Argo II*. Z obchodov a kaviarní vychádzali ďalší Rimania, zízali na nich a ukazovali na klesajúcu loď.

Necelý kilometer na západ, odkiaľ sa ozývali rohy, sa na kopci týčila rímska pevnosť. Vyzerala presne ako ilustrácie, ktoré Annabeth vídala v historických vojenských knihách – s obranou priekopou lemovanou bodcami, vysokými múrmi a strážnymi vežami vyzbrojenými balistami. Okolo hlavnej ulice vo vnútri stáli dokonale vyrovnané rady bielych kasární – Via Principalis. Z brán sa vynoril zástup polobohov a ponáhlal sa

k mestu, až sa zbroj a kopije ligotali. Pochodoval s ním aj ozajstný bojový slon.

Annabeth chcela s loďou prísť skôr, ako jednotky dorazia k cieľu, ale zem bola ešte vždy hlboko pod nimi. Pátrala v dave, dúfala, že zbadá Percyho.

Potom sa za ňou ozvalo mohutné *PRÁÁÁSK!*

Výbuch ju skoro zmietol z paluby. Bleskovo sa obrátila a zistila, že stojí tvárou v tvár poriadne rozhnevanej soche.

„Neprijateľné!“ zjačala socha.

Očividne sa z ničoho nič objavila rovno na palube. Z pliec jej vystupoval žltý sivoý dym. Z kučeravých vlasov padali ohorky. Od pásu nadol mala iba hranatý mramorový podstavec. Od pásu nahor to bola postava svalnatého muža v tóge.

„Za Pomerium *nepusťm* nijaké zbrane!“ upozornil ich muž pedantným učiteľským hlasom. „A Grékov už *vôbec* nie!“

Jason sa zadíval na Annabeth a v očiach sa mu zračilo: *Toto vybavím sám.*

„Terminus,“ oslovil ho. „To som ja. Jason Grace.“

„Jasné, na teba sa pamätám, Jason!“ zavrčal Terminus. „Myslel som si, že máš rozum a nebudeš sa bratříčkovať s nepriateľmi Ríma!“

„Ale toto nie sú nepriatelia...“

„To nič,“ zamiešala sa do toho Piper. „Chceme sa iba pozhovávať. Keby sme mohli...“

„Cha!“ vyštekla socha. „Nepokúšaj sa ma obalamutiť tými svojimi čaroslovami, dievča. A daj preč tú dýku, skôr než ti ju vyrazím z ruky!“

Piper sa zadívala na svoju bronzovú dýku. Celkom zabudla,

že ju drží. „Hm... dobre. Ale ako by ste mi ju vyrazili? Nemáte ruky.“

„Taká bezočivosť!“ Ozvalo sa hlasné *PLESK* a zablýskalo sa. Piper zhlédla a pustila dýku, z ktorej sa dymilo a lietali iskry.

„Máte šťastie, že som uťaháný z boja,“ hromžil Terminus. „Keby som bol v plnej sile, dávno túto lietajúcu obludnosť zrazím z neba!“

„Tak prííí!“ Leo podišiel dopredu a rozohnal sa konzolou Wii. „Nenazvali ste náhodou moju loď obludnosťou? *Dúfam*, že nie.“

Predstava, že by Leo zaútočil na sochu herným ovládačom, vytrhla Annabeth zo šoku.

„Všetci sa upokojíme.“ Zdvihla ruky, aby ukázala, že nemá zbrane. „Takže vy ste Terminus, boh hraníc. Jason mi povedal, že chránite mesto Nový Rím, je tak? Som Annabeth Chaseová, dcéra...“

„Veď ja viem, kto si!“ Socha sa do nej zabadla prázdnyimi bielymi očami. „Dieťa Atény, gréckej podoby Minervy. Škandál! Vy Gréci nemáte v sebe kúsok slušnosti. My Rimania vieme, kam *táto* bohyňa patrí.“

Annabeth zaťala zuby. S tou sochou sa nedalo rozprávať diplomaticky. „Čo máte presne na mysli *touto* bohyňou? A čo je také škandálne na...“

„Správne!“ skočil jej do reči Jason. „Jednoducho, Terminus, uvedom si, že sme tu na mierovej výprave. Radi by sme dostali povolenie pristáť, aby sme mohli...“

„Vylúčené!“ vyhrkol boh. „Odložte zbrane a vzdajte sa! Ihneď opustite moje mesto!“

„Tak čo z toho?“ zisťoval Leo. „Máme sa vzdať alebo zmiznúť?“

„Oboje!“ vrieskal Terminus. „Vzdať sa a hneď potom zmiznúť. Za takúto otázku by si si jednu zaslúžil, ty smiešny fagan! Necítiš to?“

„Páni.“ Leo si Terminusa prezeral s profesionálnym záujmom. „Ste poriadne napätý. Nepotrebuje nikde povoliť skrutku? Pokojne sa na to mrknem.“

Vymenil konzolu za skrutkovač zo svojho čarovného opaska na náradie a poklopkal na podstavec sochy.

„Prestaň!“ rozčuľoval sa Terminus. Zaznel ďalší malý výbuch a Leo pustil skrutkovač. „Za Pomeriom *nie sú* na rímskej pôde dovolené zbrane!“

„Za čím?“ spýtala sa Piper.

„Za hranicami mesta,“ vysvetlil jej Jason.

„No celá táto loď je zbraň!“ namietal Terminus. „Pristáť *nemôžete!*“

Dole v údolí prešli posily z légie už polovicu cesty do mesta. Dav na fóre bol viac než stohlavý.

Annabeth prechádzala pohľadom po jednotlivých tvárach a... pri všetkých bohoch! Zbadala ho. Mieril k lodi a objímal okolo pliec dvoch ľudí ako najlepších kamarátov – silného územčitého chalana s vojensky zastrihnutými čiernymi vlasmi a dievča v prilbici rímskej kavalérie. Percy vyzeral uvoľnene a spokojne. Mal na sebe fialovú tógu ako Jason – znak prétora.

Annabeth poskočilo srdce.

„Leo, zastav tú loď!“ prikázala mu.

„Čo?“

„Počul si ma. Nechaj nás tu, kde sme.“

Leo vytiahol ovládač a trhol ním. Všetkých deväťdesiat vesiel stuhlo na mieste. Loď prestala klesať.

„Terminus,“ obrátila sa Annabeth k soche, „nie je nijaký zákon, ktorý by nám zakazoval vznášať sa *nad* Novým Rímom, je to tak?“

Socha sa zarazila. „No, to nie...“

„Môžeme nechať loď vo vzduchu,“ ponúkla Annabeth. „Zlezieme na fórum po povrazovom rebríku. Tak sa loď nedostane na rímsku pôdu. Po formálnej stránke nie.“

Zdalo sa, že socha o ponuke premýšľa. Annabeth sa zdalo, že sa pomyselnými rukami škrabká na brade.

„Formality mám rád,“ pripustil Terminus, „ale aj tak...“

„Všetky naše zbrane zostanú na palube,“ slúbila mu Annabeth. „A dúfam, že Rimania – aj tie posily, čo k nám pochodujú – budú musieť tiež ctíť vaše pravidlá za Pomeriom, keď im to poviete.“

„Samozrejme!“ vyhlásil Terminus. „Vyzerám na to, že by som strpel, aby niekto porušoval pravidlá?“

„Uf, Annabeth...“ ozval sa Leo. „Naozaj si myslíš, že toto vyjde?“

Začala ruky do pästí, aby sa jej netriasli. Mrazenie sa opäť vrátilo, vznášalo sa hneď za ňou. Zdalo sa jej, že teraz, keď už Terminus nekričí a nevybuchuje, sa ten niekto pochechtáva, akoby ho potešilo, že sa zle rozhodla.

Ale tam dole je Percy... tak blízko. *Musí* sa k nemu dostať.

„Vyjde to,“ vyhlásila. „Nikto nebude ozbrojený. Porozprávkame sa v pokoji. Terminus sa postará o to, aby obidve strany dodržali pravidlá.“ Pozrela na mramorovú sochu. „Súhlas?“

Terminus si odfrkol. „Asi áno, zatiaľ. Môžeš zliezť po rebríku do Nového Ríma, dcéra Atény. A *láskavo* neznič moje mesto.“

ANNABETH

More polobohov, ktorí sa narýchlo zhromaždili, sa pred Annabeth rozostupovalo, keď kráčala po fóre. Jedni sa tvárili napäto, iní nervózne. Niektorí boli obviazaní po nedávnom boji s Gigantmi, ale nikto nebol ozbrojený. A nikto nezaútočil.

Na návštevníkov sa prišli pozrieť celé rodiny. Annabeth videla páry s deťmi, batoliatka tisnúce sa rodičom k nohám, dokonca aj postarších ľudí v kombinácii rímskych rób a moderného oblečenia. Tí všetci sú polobohovia? Annabeth si myslela, že áno, hoci nič podobné ešte nevidela. V Tábore polokrvných bola väčšina polobohov deti a dospievajúci. Ak sa dožili konca strednej školy, buď zostávali v tábore ako poradcovia, alebo sa odišli pretĺkať do smrteľného sveta. Tu to bola vyslovene viac-generačná spoločnosť.

Na druhom konci davu Annabeth zbadala Kyklopa Tysona a Percyho pekelného psa Pani O'Learovú – tí sa do Tábora Jupiter vybrali ako prvá pátracia skupina z Tábora polokrvných. Zdalo sa, že majú dobrú náladu. Tyson kýval a usmieval sa.

Okolo krku mal uviazanú zástavu s písmenami SPQR ako obrí podbradník.

Istá časť Annabethinho mozgu vnímala, aké je to krásne mesto – s vôňou pekárni, zurčiacimi fontánami, kvetmi v záhradách. A tá architektúra... pre všetkých bohov, tá architektúra – pozlátené mramorové stĺpy, lesklé mozaiky, monumentálne oblúky a vily s terasami.

Polobohovia sa pred ňou rozostúpili a urobili cestu dievčine v plnej zbroji a vo fialovej pláštenke. Tmavé vlasy jej splývali na pleciah. Oči mala čierne ako obsidián.

Reyna.

Jason ju opísal presne. Ale aj bez toho by v nej Annabeth vycítila sokyňu. Zbroj mala vyzdobenú vyznamenaniami. Kráčala tak sebaisto, že ostatní polobohovia cúvali a odvracali oči. Annabeth si v jej tvári prečítala ešte niečo iné – videla to v tvrdých rysoch, pevne zovretých perách a v odhodlaní, s akým zdvíhala bradu, akoby bola pripravená na akúkoľvek výzvu. Reyna sa nútila tváriť odvážne, no potláčala pocity beznádeje, starosti a strachu, ktoré nemohla dať verejne najavo.

Annabeth ten výraz poznala. Videla ho zakaždým, keď sa pozrela do zrkadla.

Obidve dievčatá sa navzájom premeriavali. Za Annabeth zastali jej priatelia. Rimania mumľali Jasonovo meno a hľadeli naňho s posvätnou úctou.

Potom sa z davu vynoril ešte niekto a Annabeth už nevníkala nič iné.

Percy sa na ňu usmial – tým sarkastickým, šibalským úsmevom, ktorý ju celé roky rozčuľoval, ale nakoniec sa jej videl milý. Oči mu žiarili dozelená ako more, rovnako krásne, ako si

pamätala. Tmavé vlasy mal učesané nabok, akoby sa práve vrátil z prechádzky po pláži. Vyzeral ešte lepšie než pred šiestimi mesiacmi – bol opálenejší a vyšší, štíhlejší a svalnatejší.

Annabeth zostala stáť ako omámená. Cítala, že keby sa pohla, všetky molekuly v tele by jej zhoreli. Tajne, od dvanástich rokov mala preňho slabosť. A vlani v lete sa doňho priam zbláznila. Prežili spolu šťastné štyri mesiace – a potom zmizol.

Počas tohto odlúčenia sa s Annabethinými citmi niečo stalo. Zosilneli, až to bolelo, akoby jej niekto zobral životne dôležitý liek. Teraz nevedela, čo je mučivejšie – žiť s tou hroznou stratou alebo sa ocitnúť opäť s ním.

Prétorka Reyna sa vystrela. S očividnou nechutou sa obrátila k Jasonovi.

„Jason Grace, môj bývalý kolega...“ Slovo *kolega* vyslovila tak, akoby to bolo niečo nebezpečné. „Vítam ťa doma. A tu, tvoji priatelia...“

Annabeth to nechcela urobiť, ale vrhla sa dopredu. Súčasne sa k nej rozbehol Percy. V dave to zašumelo. Zopár ľudí siahlo po mečoch, ktoré nemali.

Percy ju zobral do náručia. Začali sa bozkávať a chvíľku im na ničom inom nezáležalo. Na zem by pokojne mohol dopadnúť asteroid a vyhladiť všetok život, a Annabeth by to bolo jedno. Percy voňal morským vzduchom. Percy mal slané.

Chaluhový mozoček, pomyslela si opojene.

Percy sa odtiahol a prezeral si jej tvár. „Pri všetkých bohoch, ani na um by mi nezišlo...“

Annabeth ho chytila za zápästie a prehodila ho cez plece. Percy dopadol na kamennú dlažbu. Rimania zhíkli. Niektorí bežali dopredu, ale Reyna ich zarazila: „Stojte! Pokoj!“

Annabeth sa kolenom oprela Percymu o prsia. Predlaktie mu pritísila pod krk. Bolo jej jedno, čo si Rimanovia pomyslia. Vzkypla v nej nahromadená zlosť – uzol starostí a horkosti, ktorý v sebe nosila od minulej jesene.

„Ak ma ešte *niekedy* opustíš,“ prepaľovala ho pohľadom, „prisahám pred všetkými bohmi, že...“

Percy mal ešte tú drzosť zasmiať sa. Chumáč horúcich citov v Annabeth sa odrazu rozpustil.

„To varovanie beriem,“ vydýchol. „Tiež si mi chýbala.“

Annabeth sa zdvihla a pomohla mu vstať. Veľmi rada by ho znovu pobožkala, no ovládla sa.

Jason si odkašlal. „Tak teda... Super, že sme naspät'.“

Predstavil Reyne Piper, ktorá vyzerala trochu našťavaná, že nemohla predniesť, čo si pripravila, a potom Lea. Ten sa usmial a ukázal jej véčko na znamenie mieru.

„A toto je Annabeth,“ dodal Jason. „No za normálnych okolností netrieska ľudí o zem pri prvom stretnutí.“

Reyne zaiskrili oči. „Vieš iste, že nie si Rimanka, Annabeth? Alebo Amazonka?“

Annabeth nevedela, či to má byť poklona, ale natiahla ruku. „To robím iba svojmu chlapcovi,“ tvrdila. „Teší ma.“

Reyna jej pevne stisla ruku. „Vyzerá to, že toho musíme veľa prebrať. Centurióni!“

Z davu vystúpilo niekoľko rímskych táborníkov – zrejme dôstojníkov. Vedľa Percyho sa objavili tí dvaja, ktorých s ním Annabeth videla predtým. Urastený chalan s ázijskými črtami a vojenským zostrihom mal asi pätnásť rokov a vyzeral milo ako prerastený medvedík panda. Dievča bolo mladšie, asi trinásťročné, s jantárovými očami, čokoládovou pleťou a dlhými

kučeravými vlasmi. Pod pazuchou malo zastrčenú prilbicu kavalérie.

Z ich postoja Annabeth vycítila, že sú Percymu blízki. Stáli vedľa neho tak ochranársky, akoby už spolu zažili množstvo dobrodružstiev. Potlačila žiarlivé bodnutie. Žeby Percy a to dievča... ale nie. Nijakú milostnú chémiu tam necítila. Annabeth sa celý život učila čítať v ľuďoch, bolo to umenie nevyhnutné na prežitie. Keby mala hádať, povedala by, že ten ázijský macko je priateľ toho dievčaťa, ale zrejme spolu dlho nechodia.

Nerozumela ešte jednej veci: na čo sa tá dievčina tak díva? Hľadela smerom k Piper a Leovi, zazerala na nich, akoby jedného z nich poznala a tá spomienka ju bolela.

Reyna medzitým vydávala rozkazy dôstojníkom: „Povedzte légii, nech odíde. Dakota, upozorni duchov kuchyne. Odkáž im, nech pripravia hostinu na privítanie. A Oktavián...“

„Ty pustíš votrelcov do *tábora*?“ Dopredu sa pretlačil vysoký tenký chalan s riedkymi svetlými vlasmi. „Reyna, oni nie sú spoľahliví...“

„Nevezmeme ich do tábora, Oktavián.“ Reyna ho schladila prísnyim pohľadom. „Najeme sa tu, na fóre.“

„Hej, to je *omnoho* lepšie,“ zašomral Oktavián. Zdalo sa, že iba on neuznáva Reyninu autoritu. Bol vychudnutý a bledý a za opaskom mu ktovieprečo viseli tri plyšové medvedíky. „Máme byť pokojní – v tieni ich bojovej lode?!“

„Sú to naši hostia,“ sucho odvrkla Reyna. „Prijmeme ich priateľsky a porozprávame sa s nimi. Ako augur by si mal zapáliť obeť a poďakovať bohom za to, že nám sem Jasona bezpečne dopravili.“